

Šest pesmi

Marko
Novak

KNJIGA Dolgo v prahu,
med policami in pajčevino.

Obrača liste,
kot bi drevo preštevalo
zgorelo listje.

Izginja za robom senc,
ko moli k vetru,
naj odpihne seme.

Sanja o puščavniku,
njegovi kaplji v pesek,
ki jo posrka plamen
in odpre oblakom sloves.

Poljubiš jo s krvjo,
potopi te v vodnjak.
Vdahne v minulo pesem.

BELE STENE Bele stene so neopazne.
V hladnem pozdravu
nam mahajo iz senc.

Vsaka živi svoj trenutek,
ki ga ukrade jezdecu,
ko potuje proti zahodu
v večernem prehajanju.

Božajo žarek,
da olupí sivo srajco,
ponudi jutro
in odleti s pticami.

Bežijo iz hladnega naročja
v tople kraje
naših spominov.

DREVO Korenine utripajo
s tišino v travah.
Zvenijo v nebo.

Luna zbriše ime,
ga izlije v obzorje.
Zdi se, da dan igra
na svojo zadnjo struno.

V somraku čud,
ki se dviguje na potep
po utrinku, v vetru
završi s svečo.

Bežna senca se
spusti po deblu,
veje skrijejo odgovor.

REKA Vedno divja, neukročena kretnja roke
skozi lase spečemu dekletu. V slovo,
naproti toku, nasmeh je v pozdravu.

Jezdi na konici sablje. Razprla je
srca vseh niti, zasadila v nedrja
gore, sladke tolažbe svojim otrokom
iz neke davno že pozabljene oblube.

Iz studencev je izpila kri. Zdaj na poti, spet odhaja v pobeg iz okolice dreves. Siva bledijo. Zadnja sestra pride na obisk. Ptice bežijo, vrbe žalujejo.

Jutranji pozdravi spet zavrejo iz žil, iz korenin, ko se ponovno vrne sončna pesem in natrosi novo seme. V ponošeni obleki vzklije cvet.

Nikoli ni sama, veter ji poje v nogah. Pod streho oblakov, v vročini poldneva briše svojo senco, ki jo prehiteva. V povabilu se otepa belih kamnov.

Rosa nas prepriča, da ne teče reka. Trenutki plavajo, spomini v brzicah, drvijo v kapljah in zasvetijo v oceanu.

LADJA Z vetrom v jadrih, samo s horizontom, ki na palubi izhlapi v sol. Zvezda je v zobeh tajfunu, ko za ciljem, v lovu,

zapusti opusteli breg. Na sledi. Vedno v odhajanju se s soncem potopi v novo obljubo: izliti jo na platno, barvam v jutro in se prebuditi v omamo tam,

kjer so sipine v brezvetrju. Vodnik je tej sapi. Valove razpiha nekam drugam. Globine izplavajo, na gladini večna stava: vrniti tihim sanjam svoje jezero. Nazaj

tolmun, da se prelomi lažni utrinek in spoji z ledeno solzo, s popkovino zveže v steno, ki je pristan in še nikoli ni odplula, toda vse že videla. Ponovno se je prebudila.

Spet je v vetru, na krilih med oblaki. S krovom bije in buči v prazni školjki. Skrita v domači uganki, z ribami in luno.

ZVON Na trgu je nemir. Golobom završijo krila, slišijo donenje. Med zidovi spet odbijata preteklost in resnica. Njen odsev beži po ulici, lovi odmev, se izgublja.

Bron oznanja jutro, odzvoni iz morja. Luna se poslavlja z ribiči in ulovom. Zvok se zasidra v grozdje in olive, trg ponovno zaživi. Dekle izvleče sonce iz svoje srajce, ki ga je umila rosa v laseh. Nekaj se odpira, ven prihaja.

Sence so postale ravne. Sonce je porezalo dežnike. Zazvonilo je opoldne. Zdi se, da ni čas več na begu. Začutiš utrip. Po ulicah se zлива pot iz žil in bijejo višine. Na stolpu si, vse je blizu. Dotakneš se še žarkov, ne izmikajo se objemu.

Udarci zvona kradejo večeru krpe. Izginjajo nekje med vrati, vase se zapirajo. Nekdo hiti po mestu in se boji poslednjega udarca. Strah ga je. Ne bo mogel več po mleko, zjutraj pa bodo petelini peli z oken. Počasi se pripravljajo zavese, že je mrak.

Vse je tiho. Zadnjikrat odzvoni v meglo. Ulice so prazne. Samo pijane sanje se potepajo na trgu. Trkajo na molčeča vrata in razbijajo po šipah, iščejo ključavnico v duši. Prinašajo novice s stolpa. Sel so v zapuščeni noči, zazvonijo iz teme.

Tako minejo leta. Zvon postane del vseh nas. Je svetilnik v našem srcu. Prešteva ladje, ki so davno že odplule. Kliče jadra. Prikažejo se na obzorju in spet zvoni na novih sidrih.